

അവരുടെ കഥ

Sebin Sabu
E4

കരിഞ്ഞ പൂക്കളുള്ള ആ ഫ്ളവർവേസ് ഏതോ കാലത്ത്നഷ്ടമായ വസന്തത്തിന്റെ സൗരഭ്യം പടർത്തി. നിറമുള്ള യാതൊന്നും ആ മുറിയിലില്ല. എല്ലാ വസ്തുക്കളുടെയും മേൽ നഷ്ടത്തിന്റെ വിരഹത്തിന്റെ പൊടിപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. വായു പോലും ചത്തുകിടക്കുന്ന ആ മുറിയിൽ മരിക്കാതെ അവശേഷിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ... ജനാലയ്ക്കരികിൽ, എഴുത്തുകുടലാസുകളും പേനയുമായി ഇരിക്കുന്നു. അയാളൊരേഴുത്തുകാരനാണ്; പരസ്പരം പോരടിക്കുന്ന ചിന്തകളും തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളും ഉള്ള എഴുത്തുകാരൻ.

തുപ്തി വരാതെ ചുരുട്ടിയെറിഞ്ഞ കടലാസുകൾ ചെറുകാറ്റിനൊപ്പം തറയിൽ തെന്നിക്കളിക്കുന്നു, അതാണ് ആ മുറിയിൽ ആകെയുള്ള ശബ്ദം. എഴുത്തുകാരൻ എഴുതുകയല്ല അയാൾ പേനയിൽ നിന്ന് മഷിയെടുത്ത് പേപ്പറിൽ വിരൽ മുക്കി ചിത്രം വരയ്ക്കുകയാണ്. നെറ്റിയിലേക്ക് പടർന്നു കിടക്കുന്ന മുടി കണ്ണിൽ വീഴാതിരിക്കാൻ ഇടയ്ക്ക് വകഞ്ഞ് മാറ്റുന്നുണ്ട്. കണ്ണുകളുടെ തിളക്കത്തിന് മാറ്റമില്ല. എവിടെയോ ഭ്രാന്തമായ ചിന്തകളോടുള്ള തീവ്രമായ അനുരാഗത്തിന്റെ കഥ ആ ചിരിയിൽ ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇതയാളുടെ അവസാനത്തെ കഥയാണ്. അവളില്ലാതെ അയാൾക്ക് കഥയില്ല, അയാളില്ല, കിട്ടിയ പുരസ്കാരങ്ങൾ എല്ലാം അവളോടൊപ്പം അയാൾ താൻ കൂട്ടിയ ചിതയിൽ.... പൊട്ടിക്കാതെ കിടക്കുന്ന വൻതുകയുടെ ചെക്കുകളുടെ രഹസ്യം ആ ചിരിയിലുണ്ട്. അയാൾക്കതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. അതല്ല അയാൾ തേടിയത്.

അയാൾ തേടാത്തത് പലതും അയാളെ തേടിവന്നു. പണം, പ്രശസ്തി... ഭ്രാന്തമായ ആവേശത്തോടെ ചിന്തകളുടെ പിറകേ അലഞ്ഞ ആ മനുഷ്യനെ പിടിച്ചു നിർത്തിയത് അവളാണ്. ധിക്കാരിയായിരുന്നു എല്ലാ കാലത്തും. പിന്നീടങ്ങനെ ദുർബലയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ അപേക്ഷയ്ക്ക് മുമ്പിൽ അയാൾ മുട്ടുകുത്തി. എവിടെയോ അവളിൽ അയാൾ സ്നേഹിച്ചു തീരാതിരുന്ന സ്വന്തം അമ്മയെ കണ്ടെത്തിയിരിക്കണം.

ഇടയ്ക്ക് വച്ച് ക്രൂദ്ധനായി അഭിമുഖങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയിരുന്ന മനുഷ്യൻ അവളുടെ സാമീപ്യത്തിൽ ശാന്തനായി ഇരുന്നു. അങ്ങനെ സംസാരിച്ച ഏതോ ഒരു സന്ദർഭത്തിലാണ് അയാൾ തന്റെ എഴുതാനിരിക്കുന്ന പ്രണയകഥയെപ്പറ്റി സൂചന നൽകിയത്. ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന വായനക്കാരോ അവരുടെ താൽപര്യങ്ങളോ അയാൾക്ക് പ്രശ്നമല്ലായിരുന്നു. എന്തോ... പലപ്പോഴും ഈ കഥയെഴുതാൻ അയാൾ ഒരുങ്ങിയതാണ്. പക്ഷേ കഴിഞ്ഞില്ല.

തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളിൽ, കണ്ണുനീർ തുള്ളികൾ കൂടുതൽ തിളക്കമുറുതാക്കി, മുഖത്തെ ചിരിയ്ക്ക് യാതൊരു മാറ്റവുമില്ല.

ഗ്ലാസ്സിലെ വെള്ളത്തിൽ മഷിത്തുള്ളികൾ ഒഴിച്ച് അതിന്റെ ഭംഗി ആസ്വദിക്കുകയാണ്. മഷിത്തുള്ളികൾ നിറം പടർത്തി വെള്ളത്തിൽ

വ്യാപിച്ചു. നിറം കെട്ട മുറിയിൽ... അയാളെന്തോ, നിറങ്ങളെ എന്നും പ്രണയിച്ചിരുന്നു.

കൈയിലിരുന്ന കടലാസിൽ അയാൾ എഴുതുവാൻ തുടങ്ങി. ഉതിർന്ന് വീഴുന്ന കണ്ണു നീർതുള്ളികൾ അക്ഷരങ്ങളുടെ നിറത്തെ പടർത്തി. എവിടെയോ ചില അക്ഷരങ്ങൾക്കിടയിൽ ചില വരകൾ... നേർത്ത വരകൾ... ഇല്ല, അത് വര കളല്ല. അവ മുടിയിഴകളാണ്. പരിമിതമായ മുടിയിഴകൾ... അയാൾ തന്റെ നാസിക മുടിയിഴകളോട് അടുപ്പിച്ചു. അതേ, പേപ്പറിനും അക്ഷരങ്ങൾക്കും മഷിയുടെ മണമല്ല... ഈ ഗന്ധം അയാൾക്കറിയാം... ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കിയ അയാളെ തിരിച്ച് പ്രകൃതി ഭ്രാന്തമായ ഒരു ചിരിയോടെ വെല്ലുവിളിയ്ക്കുന്നതായി തോന്നി... ഈ ഗന്ധം.... കരഞ്ഞുതളർന്നപ്പോൾ ആശ്വാസമായിരുന്നു ഇത്. തീവ്രപ്രണയത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങളിലും ഈ ഗന്ധം അയാൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ക്രൂരമായ സംസാരത്തിനു ശേഷം, മനസ് തകർന്ന് മാപ്പപേക്ഷിച്ചു ചേർത്തു പിടിച്ചപ്പോഴും കണ്ണുനീർ പേപ്പർ നനയ്ക്കുന്നു. നനവ് പേപ്പറിനോട് മുഖം പറ്റിക്കിടക്കുന്ന അയാൾക്ക് അറിയാം. എല്ലാവരും വിഡ്ഢിയെന്ന് മുദ്രകുത്തിയ

കുട്ടിക്കാലം. ഒരു തരി കരുണയ്ക്കും സ്നേഹത്തിനും വേണ്ടി അലഞ്ഞ കൗമാരം... പിന്നീടെപ്പോഴാണ് ഈ മുടിയിഴകൾ തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്നത്... അവളെങ്ങനെ അയാളെ കീഴ്പെടുത്തിയെന്നത് അയാൾക്കിന്നും ഉത്തരം കിട്ടാത്ത ഒരു ചോദ്യമാണ്, അതോ കീഴ്പ്പെടാൻ നിന്നു കൊടുക്കുകയായിരുന്നോ...?

അയാൾ അടച്ചുകെട്ടിയിരുന്ന മുറികൾ അവൾ തുറന്നു. ചിലതിൽ നിധിശേഖരം കണ്ടെത്തി. ചിലത് വൃത്തിയാക്കി, അയാൾ ലോകത്തിന് മുമ്പിൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും അവൾ പിറകിൽ നിന്നു... അവൾക്കതാണിഷ്ടം എന്നയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു.

തന്റെ ചുറ്റും പ്രപഞ്ചം ഭ്രാന്തമായ നാടകം കളിക്കുകയാണെന്ന് അയാൾക്ക് തോന്നി. കണ്ണീരിൽ കുതിർന്ന പേപ്പറിൽ തന്റെ വിധിയെഴുതി അയാൾ നിബ്ബാടിച്ച്. അപ്പോൾ മഷിത്തുള്ളികളല്ല തെരിച്ചത്. പകരം അവയ്ക്ക് രക്തത്തിന്റെ നിറമായിരുന്നു. അക്ഷരങ്ങളുടെ ചങ്ങലകൾക്കിടയിൽ നിന്ന് മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആ കഥ, ആ മുടിയിഴകൾക്കൊപ്പം പടർന്ന രക്തത്തുള്ളികൾക്കൊപ്പം സ്വതന്ത്രമായി.